

Mirov príbeh

Volám sa Miro, som z východného Slovenska a už pár rokov však žijem mimo domoviny. Študoval som na vysokej škole učiteľstvo, kombináciu telesná výchova a etika. Nejako ma to však nebavilo a po dvoch rokoch som si uvedomil, že ak by som aj školu skončil, nikdy by som sa svojim titulom neživil. Jednak ma učenie malých detí veľmi nelákalo a už tobôž nie za tie mizerné platy, ktoré ponúka slovenské školstvo.

Po dvoch rokoch štúdia som nemal jasnú predstavu, čo so životom. Rozhodol som sa, že si vyčistím hlavu a začnem chvíľu pracovať, rozmyslím si, čo vlastne chcem a prihlásim sa na nejakú inú vysokú školu. Realita sa od mojich predstáv dosť odlišovala, to vám poviem. Pochádzam z Medzilaboriec a na výšku som chodil do Prešova. Normálna práca sa mi nečrtala ani tam, ani tam. Skúšal som pracovať na stavbe. Bola to však ťažká robota za pár eur, samozrejme že načierno. Potom som pracoval v sklade - tam to bolo podobné.

Dvaja kamaráti zo základky sa takto pretĺkali už pár rokov, vlastne odvtedy ako skončili strednú. Ani jeden si nenašiel prácu v odbore, ktorý vychodili. Raz boli nezamestnaní, inokedy vykonávali za pár drobných ťažkú nekvalifikovanú prácu. V Medzilaborciach normálna vec. Rozhodli sme sa preto všetci traja, že opustíme túto slovenskú mizériu, drieť môžeme aj v zahraničí, ale za lepšie peniaze. Mojim plánom bolo zarobiť trochu peňazí a vrátiť sa späť na Slovensko, a ako som už povedal, skúsiť študovať nejakú inú vysokú školu.

Pred siedmimi rokmi sme odišli do Írska. Rozhodli sme sa, že radšej ako blúdiť v neznámej krajine to celé necháme na agentúru. Tá zohnala prácu aj ubytovanie. Ubytovali nás v nie veľmi príťažlivej ubytovni, na jednej izbe sme bývali šiesti a neustále to tam smrdelo chlapskými ponožkami. Robili sme v baliarni mäsa. Celé dni sme sa prehŕňali v tonách surového kuracieho a morčacieho mäsa. Kamarát Peter vedel ako tak po anglicky, no ja ani druhý kamoš Juraj sme na tom s angličtinou neboli bohvieako. K práci nám to ale nebolo veľmi potrebné. Zárobok? Neporovnateľne vyšší ako na Slovensku.

Postupne sa na mňa nalepila angličtina a začal som sa obzerať po inej práci. Našiel som si prácu v sklade s textilom, kde som vybavoval objednávky. Plat? Ešte vyšší, tentokrát som totiž nešiel cez agentúru, ktorá vás vie niekedy poriadne obrať o peniaze. Prestaňovali sme sa s kamošmi do činžiaka, kde sa to však podobne ako na ubytovni hemží rôznymi národnosťami. Na Írov tam natrafíte len zriedkavo.

Čo vám budem hovoriť? Akosi som si tu zvykol. Na lepšie peniaze, vyšší komfort života všeobecne. Našiel som si tu aj frajerku - Poľku. Poľská komunita je v Írsku poriadne silná. Írčina je dnes dokonca až tretím najpoužívanejším jazykom v krajine - po angličtine a poľštine. Prekáža mi však prístup niektorých Írov, ktorí sa k cudzincom nesprávajú veľmi prívetivo. Moja priateľka pracuje v supermarkete a stalo sa jej, že zákazníčka spravila cirkus, lebo nechcela byť obslúžená cudzinkou. Mnohí Íri sú však k imigrantom zhovievavejší. Z Írska sa totiž v minulosti kvôli chudobe odsťahovali milióny obyvateľov a mnoho Írov má príbuzných niekde v zahraničí.

Občas sa prídem pozrieť na Slovensko, väčšinou chodím už iba raz do roka, snažím sa prísť aspoň na Vianoce. V rodnom meste však už poriadne nemám ani koho stretnúť - mnohí kamoši spravili to isté čo ja - zbalili kufre a odišli. Či už zbierať jablká do Talianska, robiť na stavby do Čiech či montovať počítače do Anglicka. Bratranec je programátor, ten odišiel do Nemecka. A aby som nezabudol - moja mama si pred pár rokmi spravila opatrovateľský kurz, naučila sa základy nemčiny a šla opatrovať starých ľudí do Rakúska. Tam pracuje veľa Slovincov. Dva týždne sa stará o starého uja, ktorý je na vozíčku, a dva týždne je doma. A zarobí trikrát toľko, ako keď robila v Medzilaborciach predavačku v zelovoci na plný úväzok. Po vypuknutí krízy to šlo dolu vodou aj v Írsku a známym, ktorí zostali na Slovensku, by som teraz neodporúčal vycestovať. Práca sa teraz už nezháňa tak ľahko, určite je aj tu ťažšie než pred krízou. Vrátiť sa mi už na Slovensko veľmi nechce. Pomaly budem mať 30 rokov a začínať opäť študovať na vysokej? To už nie je pre mňa. Skončil som gymnázium, takže nemám ani strednú školu či učňovku, aby som mohol robiť napríklad nejaké remeslo. Zrejme som odkázaný robiť nekvalifikovanú prácu do konca života.